

sobota 13. týdne v mezidobí

cyklus 1

1. čtení: Gn 27,1–5.15–29

Jakub obelstil bratra a vzal mu požehnání.

Čtení z první knihy Mojžíšovy.

Když Izák zestárl a oči mu zeslábly, že neviděl, zavolal svého staršího syna Ezaua a řekl mu: „Můj synu!“ Ozval se: „Tady jsem!“ Izák řekl: „Podívej se, už jsem starý, nevím, kdy umřu. Nuže, vezmi své zbraně, toulec a luk, a vyjdi do polí a ulov mi zvěřinu. Udělej mi chutné jídlo, které mám rád, přines mi ho, ať se najím, abych ti požehnal, dříve než umřu.“

Rebeka zaslechla, jak Izák mluvil ke svému synu Ezauovi. Když vyšel do polí ulovit zvěřinu svému otci, Rebeka vzala nejlepší šaty svého staršího syna Ezaua, které měla u sebe doma, a oblékla do nich svého mladšího syna Jakuba. Na ruce i na hladký krk navlékla mu kozlečí kožky. Pak dala svému synu Jakubovi do rukou připravené chutné jídlo a chléb.

Jakub přišel k svému otci a řekl: „Otče!“ Ozval se: „Poslouchám, kdo jsi, můj synu?“ Jakub odpověděl svému otci: „Já jsem Ezau, tvůj prvorozenec. Udělal jsem, cos mi poručil. Vstaň, posaď se a jez, co jsem ulovil, a požehnej mi.“ Ale Izák odpověděl svému synu: „Jak jsi to mohl tak rychle najít, můj synu?“ A on: „Hospodin, tvůj Bůh, dal, že mi to vběhlo do cesty.“

Izák řekl Jakubovi: „Pojď přece blíž, abych tě ohmatal, zda jsi můj syn Ezau, nebo ne.“ Jakub přistoupil k svému otci Izákovi, ten ho ohmatal a řekl: „Hlas je hlas Jakubův, ale ruce jsou ruce Ezauovy.“ Nepoznal ho, neboť jeho ruce byly jako ruce jeho bratra Ezaua chlupaté, a požehnal mu. Znovu řekl: „Ty jsi skutečně můj syn Ezau?“ Odpověděl: „Ano!“

Izák pravil: „Podej mi to tedy, ať se najím z úlovku svého syna a požehnám ti.“ Podal mu to a on jedl. Přinesl mu i víno a on pil. Potom mu řekl jeho otec Izák: „Pojď sem, můj synu, a polib mě!“

Když přistoupil a políbil ho, pocítil vůni jeho šatů a požehnal mu: „Hle, vůně mého syna je jako vůně pole, kterému požehnal Hospodin.

Ať ti dá Hospodin rosu nebes, úrodnost země, hojnost obilí a moštu.

Ať ti slouží národy, klanějí se ti kmeny, buď pánem svých bratrů, ať se ti klanějí synové tvé matky.

Kdo tě proklíná, ať je proklet, kdo ti žehná, ať je požehnan!“

Žl 135,1–2.3–4.5–6

Odp.: Chvalte Hospodina, protože je dobrý.
nebo: Aleluja.

Chvalte jméno Hospodinovo;
chvalte, Hospodinovi služebníci,
kteří sloužíte v Hospodinově domě,
v nádvořích domu našeho Boha.

Chvalte Hospodina, protože dobrý je Hospodin,
opěvujte jeho jméno, protože je sladké.
Neboť Hospodin si vyvolil Jakuba,
Izraele za svůj majetek.

Vždyť já vím: velký je Hospodin
a náš Pán je nade všemi bohy.
Cokoli chce Hospodin, činí na nebi i na zemi,
v moři i ve všech hlubinách vod.

cyklus 2

1. čtení: Am 9,11–15

Změním osud svého izraelského lidu a zasadím je do jejich země.

Čtení z knihy proroka Amosa.

Toto praví Hospodin:

„V ten den zbuduji rozpadlou Davidovu chýši,
její trhliny zazdím, zbořeniny obnovím,
jak za dávných dnů ji vystavím,
aby ovládli to, co zbylo z Edomu,
a všechny národy, které jsou nazvány podle mě
– tak praví Hospodin, který to způsobí.

Hle, přicházejí dny – praví Hospodin –
kdy orač zastihne žence,
kdo šlape hrozny, zastihne rozsévače,
hory budou oplývat mladým vínem
a všechny pahorky se rozvlní obilím.
Změním osud svého izraelského lidu,
zpuštěná města si vystaví a osídlí je,
vysadí vinice a z nich budou jíst plody.
Zasadím je do jejich země,
nikdo už je nevyrvé z půdy,
kterou jsem jim dal“
– praví Hospodin, tvůj Bůh.

Žl 85,9.11–12.13–14

Odp.: Hospodin mluví svému lidu o pokoji.

Kéž mohu slyšet, co mluví Hospodin, Bůh:
jistě mluví o pokoji
pro svůj lid a pro své svaté
a pro ty, kdo se k němu obracejí srdcem.

Milosrdenství a věrnost se potkají,
políbí se spravedlnost a pokoj.
Věrnost vypučí ze země,
spravedlnost shlédne z nebe.

Hospodin též popřeje dobro
a naše země vydá plody.
Spravedlnost bude ho předcházet
a spása mu půjde v patách.

Zpěv před evangeliem: Jan 10,27

Aleluja. Moje ovce slyší můj hlas, praví Pán, já je znám a ony jdou za mnou. Aleluja.

Evangelium: Mt 9,14–17

Mohou truchlit, dokud je ženich s nimi?

Slova svatého evangelia podle Matouše.

K Ježíšovi přišli Janovi učedníci a ptali se: „Proč se my a farizeové postíme – ale tvoji učedníci se nepostí?“ Ježíš jim odpověděl: „Mohou hosté na svatbě truchlit, dokud je ženich s nimi? Přijdou však dny, kdy jim ženicha vezmou, a potom se budou postit.“

Nikdo přece nevsadí záplatu z neseprané látky na staré šaty, jinak se ten přišíť kus ze šatů vytrhne a díra se ještě zvětší. Ani se nenalévá mladé víno do starých měchů, jinak se měchy roztrhnou, víno vyteče a měchy přijdou nazmar. Ale mladé víno se nalévá do nových měchů, a tak se uchová obojí.“